

KAŽDÝ DEN V POLEDNE vstoupil do dveří, v poštácké uniformě vypadal dokonale. Byl vysoký, spíš hubený, ne přímo krásný, ale jeho něžný pohled a nenápadný úsměv dostávaly Taniu do kolen. Jmenoval se Bilodo.

Nevěděl, že má pro něj Tania slabost. Byl plachý stejně jako ona, možná ještě víc.

Ať hlásala předpověď počasí cokoli, objevil se vždy spolehlivě přesně ve dvanáct a Tania, sama dochvilná, tuto pravidelnost oceňovala. Nepodobal se poštákům ze sousedního třídicího střediska, kteří tu obědvali v hlučné bandě a snažili se Taniu oslnit vyprávěním košilatých vtipů. Bilodo byl jiný. K nevychované smečce svých kolegů se připojil jen výjimečně. Raději se posadil k baru, klidně spořádal své jídlo a nikoho nerušil. Taniu jeho blízkost uklidňovala.

Po dezertu se Bilodo věnoval svému oblíbenému koníčku. Vytáhl z tašky sešit a pera a oddal se jemnému umění krásného psaní, kaligrafii. Tania koutkem oka pozorovala, jak přepisuje části menu nebo pár řádků z novinového článku. Bilodo měl dlouhé štíhlé prsty a Tania se nemohla vynadívat na to, jak elegantně krouží perem. Měla na starost psaní denní nabídky na tabuli a věnovala tomu veškerou péči, jaké byla schopna, doufala totiž, že si toho Bilodo všimne. Něco si o kaligrafii nastudovala, pro jeho účtenku si zvolila unciálu, kterou měl zjevně v oblíbě, a podpis „Tania“ krášlila jemnými ozdůbkami. Bilodo to zřejmě oceňoval, protože jí vždy nechával velké spropitné.

Od chvíle, kdy vstoupil do jejího života, měla Tania pocit, že se její postel každou noc o něco zvětšuje, takže se rozlehlostí a chladem přibližuje poušti Gobi. Jeho úsměv se jí vybavil jako první, jakmile ji ráno vzbudilo cvrlikání ptáků, myslela na něj i večer, na jeho pianistické prsty, tak zručné při zacházení s perem, až se červenala, když si představila, jak zkoumají její tělo... Snila o něm ve volných chvílích, kdy postávala bez práce u kasy; kvůli němu spěchala v 11.50 na toaletu, aby zkontrolovala svůj účes a jemně se nalíčila. Obraz v zrcadle ji neuspokojoval. Zdálo se jí, že má příliš protáhlou bradu a malá prsa. Litovala, že není víc sexy, ale cítila, že Bilodo nedá jen na vnější dojem. Snažila se vynahradiť nedostatky ve vzhledu zvláštními pozornostmi. Jako zákušek mu vždy přinesla dvojitou porci citronového koláče.

Tania nejasně tušila, že Bilodo cosi tají. Skrývá jeho minulost nějaké velké drama? Postihlo ho neštěstí? Tania se jen domýšlela a uvědomovala si, že o něm neví skoro nic. V jednom bodě, který měl zásadní význam, si ale byla jistá: Bilodo je svobodný a s nikým nechodí. Tania to věděla díky jeho kolegům z pošty, kteří se mu za to často vysmívali. Čím asi zaměstnává svoje srdce? Co naplňuje jeho noci? Tania si ráda představovala, že vede přímo mnišský život, oddává se kaligrafii a šetří tělo i ducha pro poutnici, jež by dokázala najít cestu k jeho duši – a ona se pro tuto roli cítila jako stvořená. Ale jak to vidí on? Cítí k ní něco? Dle svého mínění měla oprávněný důvod se domnívat, že mu není lhostejná – proč by si jinak vždycky sedal k baru, blízko k ní? Ve skutečnosti si však nemohla být ničím jistá, oběma jim totiž jako roubík ucpávala ústa vrozená stydlivost. Má chápat Bilodův úsměv jako výzvu, nebo jde o projev pouhé zdvořilosti? Jelikož se nemohla rozhodnout, zůstávala zatím jen u svých nadějí. Bála se, aby Biloda nevyplašila, a tak raději vyčkávala, až udělá první krok on.

Čekala tak už téměř šest měsíců a tento podivný *status quo* mohl trvat *ad infinitum*, kdyby zničehonic nezasáhl šklebící se Osud a nezasel do Bukové ulice smrt.

Stalo se to poslední den v srpnu, řádila právě bouřka. Nebe už od rána těžklo, krátce před polednem se konečně protrhlo a začalo chrlit proudy vody, až strouhy podél silnic přetékal. Živly se zrovna začínaly zklidňovat, když zaneprázdněná Tania uslyšela projíždět sanitku. Podívala se na hodinky a zjistila, že už je deset minut po dvanácté, což ji velmi udivilo, protože se Bilodo poprvé zpronevěřil své dokonalé dochvilnosti. V ten okamžik vešel dovnitř Odysseus, tulák a pravidelný host restaurace U Madlenky. Začal vzrušeně rozhlašovat, že před chvilkou došlo k nehodě: v Bukové ulici prý někoho srazil kamion tak, že z toho nemůže vyvážnout živý.

Tania věděla, že ulice patří do Bilodova poštovního okrsku, a zmocnil se jí neklid. Vyptala se Odyssea na detaily a on jí sdělil, že oběť byla jedním ze stálých hostů bistra, a potvrdil, že se na místě nacházeli poštáci. Tanie se podlomila kolena. Zaplavila ji děsivá jistota, že ji právě připravili o Biloda, že vše skončilo ještě dřív, než to stihlo začít. Odysseus v tu chvíli prozradil, že zesnulým je „ten vousáč s červenou kytkou“. Tomuto popisu odpovídal jen jediný člověk a Tania znovu popadla dech; sice ji sklíčilo, že zemřel Gaston Grandpré, zákazník, kterého měla ráda, ale především se jí ulevilo při zjištění, že Bilodo zůstal ušetřen.

Bilodo dorazil kolem čtvrt na dvě následován svým kolegou Robertem, který měl na starost vyzvedávání pošty. Tania se mladému pošťákovi málem vrhla do náruče, tak nezměrná byla její radost, že ho vidí živého a zdravého. Uniformu měl potřísněnou krví. Známy mluvka Robert se vyžíval v líčení nehody, jíž se stali svědky. Příhodilo se to přímo před jejich očima uprostřed bouřky, před poštovní schránkou, kterou právě spěšně vyprázdnil; vyprávněl, jak Grandpré vyšel do lijáku, utíkal poslat dopis, vrhl se do vozovky, přehlédl blížící se nákladák a BUM! Když se nad ním sehnuli, už se chudák svíjel v agonii; vydechl naposledy v jejich náručí.

Bilodo vypadal rozrušeně. Zdrčeně se díval na prázdné místo u okna, kde Grandpré obvykle sedával. Tania jeho smutek sdílela. Nebožtík jí bude chybět. Bude se jí stýskat po jeho zdvořilosti a vytříbeném smyslu pro humor. Každý den od chvíle, kdy začala pracovat u Madlenky, si ten rozcuchaný profesor literatury podobný praštěnému vědci přicházel sníst svůj obvyklý obložený chléb s rajčaty, a než odešel, vyndal z knoflíkové dírky červený karafiát a zasadil ho do cukřenky – Tania na ten zvláštní rituál pohlížela s blahosklonným spiklenectvím. To, co se přihodilo panu Grandprému, bylo hrozné, ale s trochou studu se přistihla při myšlence, že kdyby si měla vybrat, raději by nechala zemřít jeho než Biloda.